

Autoreferat

1. Imię i Nazwisko

Łukasz Młyńczyk

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

2009 – stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce nadany uchwałą Rady Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu z dnia 28 września 2009 roku; tytuł rozprawy doktorskiej: *Koncepcje polityki regionalnej Polski w latach 1989-2004*

2002 – tytuł zawodowy magistra politologii uzyskany 03 września 2002 roku na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Zielonogórskiego

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych.

2010 – Adiunkt w Zakładzie Teorii i Metodologii Badań Politologicznych Instytutu Politologii Uniwersytetu Zielonogórskiego

2003-2009 – pracownik dydaktyczny w Instytucie Politologii Uniwersytetu Zielonogórskiego

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego: *Między kreatywnością a próżnowaniem. Polityczność dwóch typów idealnych (monografia naukowa)*

b) (autor, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa): Łukasz Młyńczyk, *Między kreatywnością a próżnowaniem. Polityczność dwóch typów idealnych*, Dom Wydawniczy: Elipsa, Warszawa 2015, ss. 196 (ISBN 978-83-8017-051-3), recenzja wydawnicza: prof. dr hab. Mirosław Karwat (UW)

c) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Prezentowana monografia stanowi podsumowanie moich badań dotyczących relewantności cechy polityczności, która posiada potencjał do odczytywania nowego zakresu oddziaływania klasycznych pojęć poprzez osiąganie przez nie swojego apogeum w przestrzeni społecznej. To należy uznać na główny cel badania. Przyzwyczajenie do potocznego rozumienia terminów stanowi charakterystyczny faktor współczesnych narracji publicznych. Po-

tocznie antynomiczne pojęcia: **kreatywność** oraz **próżnowanie** posłużyły jako podstawa wnioskowania na temat celu i przyczyn zachowań społecznych. Atrakcyjność ich użycia to funkcja postulatywnego dążenia do wygodnego i/lub wartościowego życia. Faktyczne właściwości dają się dopiero rozpoznać na poziomie wnioskowania politologicznego. Każde pojęcie funkcjonujące publicznie zawiera w sobie własną potencjalność, jaka stanowi możliwe apogeum jego cech ontycznych. Poprzez nadanie im politycznego statusu zyskują najwyższy stan urzeczywistnienia. Wyłącznie człowiek niepozostający obojętnym na zewnątrz może osiągnąć zoptymalizowany status Kreatywnego bądź Próżnującego. Pozostawanie w relacji z otoczeniem społecznym zmusza każdego, chcącego osiągnąć najwyższy stopień urzeczywistnienia wspomnianych cech, do uwzględnienia klauzuli polityczności (tego, co polityczne). W toku badania przyjąłem, że jednostki działają w sposób intencjonalny, tak aby zwrócić na siebie uwagę owego zewnątrz (rywalizacja o uznanie). W ten sposób poprzez świadome działanie stają się nieuchronnie politycznymi. Przyjęta w rozprawie **teza** obrazuje konieczność rozpoznania zewnętrznej reprezentacji, która podejmuje decyzje radykalnie sprzeczne z treścią naszego istnienia. Z kolei forma jaka jest jemu nadawana wynika ze zuniwersalizowanej potrzeby osiągnięcia celu, a ten **hipotetycznie** został umieszczony na kontinuum życia kreatywnego oraz rentierskiego. Zatem podstawowe założenie polega na tym, że fundamentalne motywacje społeczne jednostek sprawdzić można do dążeń do bycia kreatywnym oraz próżnującym, a ich testem falsyfikacyjnym będzie określona forma uznania. Kontekst zachowań kreatywnych oraz próżniaczych jest silnie uwarunkowany możliwością wcielenia się oraz wypełnienia treścią dwóch tytułowych pojęć. Ich wyższy poziom oparty jest jednak na kryterium polityczności. Podstawą teoretyczną rozważań są Weberowskie typy idealne, stanowiące w rozprawie kontekst idealizacyjny dla dwóch teoretycznych konstrukcji: *klasy kreatywnej* Richarda Floridy oraz *klasy próżniaczej* Thorsteina Veblena. Typy idealne posłużyły zatem jako element oceny jednostkowych motywacji do nadawania sobie wspomnianych właściwości. Wynikają one z przyzwyczajenia do permanentnego wartościowania własnych działań przez jednostki.

Kreatywność oraz próżnowanie były i są mocno reprezentowane w opisach wielu dyscyplin społecznych: psychologii, zarządzania, ekonomii, socjologii. Jednak dopiero w przypadku politologii możliwe stało się uwzględnienie zakresu zjawisk będących desygnatami przywołanych pojęć, jakie nie pojawiają się na poziomie jednostkowych motywacji. Owe indywidualne motywy zostały uzupełnione o kryterium polityczności zjawisk społecznych, które dotychczas rozumiane były w sposób dosłowny. Mamy zatem do czynienia z jednocze-

snym poszerzaniem ich znaczenia, jak również odsłanianiem zakresu, jaki wcześniej nie był rozpoznany. Sytuacja ta daje jednostkom możliwość kontynuowania zakończonego już działania poprzez odkrycie jego potencjalnie większych efektów. Wynika to z przyjęcia celów wspomnianego działania, a te mogą być wyrażone maksymalną możliwą użytecznością, jakiej nie uzyskuje się na poziomie przed-politycznym. Aby wyjaśnić ten stan niezbędne było odseparowanie potocznie rozumianego przenoszenia znaczenia politycznego (polityzacji) od treści „tego, co polityczne” (polityczności). Status cechy autentycznie politycznej stanowi potencjalną wartość działania, będąc aksjologicznie neutralną, w przeciwieństwie do upośledzającego go upolitycznienia. Reprezentuje bowiem wiedzę o zjawisku, a nie jej bezpośrednią klauzulę oceniającą. Treść tego, co polityczne pozwala zrozumieć przyczyny przeniesienia motywacji jednostkowych na rzecz postulowanej klasy. Następuje wówczas sytuacja nazwana w badaniu „uklasowaniem”. Bezpośrednim postulatem poznawczym była próba odniesienia się do ewolucyjnej teorii politycznej Veblena, której istotę stanowi obserwacja polityki pozbawiona odniesień do ekonomii, zaś pojęcie ewolucjonizmu zastępowane jest tam instytucjonalizmem. Prezentowane klasy stały się bowiem nośnikami oczekiwanych cech, rozumianych jako funkcje doboru naturalnego. Istotą kreatywności i próżnowania będzie również rozwój form, co oznaczać będzie procesy przystosowawcze, dlatego też odniesienia do tego, co polityczne pozwalają dopiero osiągać postulowane zmiany. Kluczowe będzie zatem rozpoznanie cech politycznych „przynależności” do wspomnianych klas, będących koniecznością wyższego wypełnienia założonych celów, co z kolei staje się podstawą działania. W teleologicznym sensie nadajemy obu klasom znamiona użyteczności, stąd chęć do wejścia w ich obszar. Wyrażone będzie to wypełnieniem ontologicznego warunku „bycia pośród innych” zarówno na poziomie konwencjonalnej treści, jak również ich politycznej zawartości meta.

Współczesna potrzeba społecznego uzewnętrznienia wymaga zobiektywizowanego kryterium, zdolnego przekraczać indywidualne możliwości i talenty podmiotów. To założenie miało umożliwić wykazanie, że przeniesienie motywacji na wyższy poziom interpretacji pozwala dostrzec zjawisko (uwzględnić jego polityczność), w jakim potoczne przeciwieństwo kreatywnego i próżnującego przestaje mieć rozstrzygające znaczenie. Ludzkie działania są immanentnie związane z wartościowaniem, lecz w monografii przyjęto wyłącznie obiektywny fakt jego istnienia, co wyrażone jest dążeniem jednostek do uznania, jako najwyższej formy życia społecznego. Ta niepełna antynomia: kreatywność – próżnowanie, jest rezultatem umieszczenia kategorii na jednej płaszczyźnie ontycznej, natomiast ich polityczność wyraża się rywalizacją, a nie walką, o pierwszeństwo do ekspresyjnego uzewnętrznienia.

Dwa pierwsze rozdziały stanowią zasadniczą część poprzez prezentowane w nich założenia teoretyczno-metodologiczne pracy. Pozwoliły one określić strategię badania oraz zbudować założenia teoretyczne, które poddane były egzemplifikacji i analizie w kolejnych rozdziałach.

Pomimo faktu, że badanie opiera się na teoretycznych konstrukcjach klas: kreatywnej oraz próżniaczej, to jednak mamy tu do czynienia z wyraźną typologią, a nie klasyfikacją. Podstawą analizy jest zbiór cech dystrybutywnych, tak aby w przeciwieństwie do zbioru w sensie kolektywnym (klasyfikacja - cechy próżniacze bądź kreatywne), możliwe było wykazanie wyjątkowości jego własności. Nie chodzi zatem o arytmetyczny przyrost do hipotetycznej przecież przynależności do dwóch klas. Typologia nie wyczerpuje możliwości samego podziału, jednak istotą nowego odczytania obu kategorii było **wskazanie na istnienie punktu granicznego w postaci ich politycznego wymiaru, powyżej którego nie już się nie znajduje**. Pomysł ten stanowi nowatorskie rozwiązanie teoriopolityczne. Obok typów idealnych równie ważnym metodologicznym odniesieniem była Weberowska kategoria *przeżycia naśladowczego*. Ponownie chodzi o hipotetyczną zdolność do takiego formowania własnej biografii, aby wartość jednostki realizowała się w kryterium, jakiemu nadaje się pryncypialne znaczenie. Zatem każde z tytułowych pojęć staje się na poziomie życia społecznego cechą o relevantnym statusie, a ostatecznym stan satysfakcji płynącej z uznania wymaga odkrycia w nich tego, co polityczne. Niemożliwe będzie dosłowne wcielenie się w styl życia Kreatywnego oraz Próżniującego, bez spełnienia pewnych obiektywnych kryteriów. Polityczność jako tożsamość działań nie jest w łatwy sposób identyfikowana ze znanymi nam faktami empirycznymi, a w konsekwencji nadaje ona nowy sens kreatywności oraz próżnowaniu. Na poziomie konwencjonalnych zachowań społecznych ludzie nie są skłonni zaakceptować faktu, że ich działanie ma potencjalnie polityczny charakter. Natomiast dużo łatwiej jest dowieść, że samo ludzkie działanie najpełniej realizuje się właśnie w akcie politycznym. Ponad wszelką wątpliwość podstawą badania było wskazanie na typologię klas, nie zaś na klasyfikację typów. Uwzględniając kategorię typów idealnych, opisy klasy kreatywnej oraz klasy próżniaczej stanowią odchylenie od maksimum, w sensie celoworacjonalnym. Osiągnięcie cech przedmiotowych w danej klasie możliwe jest poza polityką, jednak nadanie im treści politycznej tworzy sytuację bezalternatywną, wskutek wypełnienia społecznego optimum. Polityczne pokrewieństwo kreatywności oraz próżnowania polega na konieczności podjęcia przez jednostki decyzji o działaniu bądź niedziałaniu. Łączy ich ponadto fakt, że czynią to intencjonalnie. Badający jak i badani w pojęciu typu idealnego odnajdują narzędzie wzajemnych dą-

zeń. W pierwszym przypadku chodzi o kategorię analizy (odchylenie od ideału), w drugim zaś o cel dążenia, jakim jest wypełnianie owego ideału (zwrot ku ideałowi). Klasyczne Schmittowskie rozumienie polityczności zakładało element antagonizmu, rozwinięty później u Chantal Mouffe w agonizm, gdzie wróg został zamieniony w przeciwnika, tym razem w obrębie jednego i tego samego zrzeszenia politycznego. W takim ujęciu liberalny porządek miał niwelować szanse na powstanie określonego, rozstrzygającego stanu politycznego. W przeciwieństwie do ogólnych założeń Mouffe dowodzę, że ograniczenie zachowań do samego wymiaru afektywnego, w przyjętym przeze mnie zbiorze kreatywnym oraz próźniaczym, jest kwalifikacją niepełną. Wymóg i dążenie do zewnętrznego uznania wymaga stałej obecności zewnętrznych obserwatorów. Mamy zatem do czynienia choćby z pozorną kooperacją, prakseologicznym skutkiem. Ów społeczny podziw ma zatem jednocześnie charakter afektywny, jak i staje się efektem racjonalnej kwalifikacji celów działań poszczególnych jednostek. Sama decyzja o wejściu w obszar oddziaływania klas ma charakter stricte polityczny, ponieważ skutek zatrzymuje się w obszarze tego, co polityczne.

W ramach założeń ontologicznych przyjęto potencjalny stan, który wymusza reakcję na podjęcie określonej decyzji politycznej przez zewnętrzną reprezentację, która pozostaje sprzeczna z treścią i formą naszego społecznego istnienia. Postulowana zmiana własnej sytuacji wynika zatem z oceny uprzednio zdefiniowanej struktury-zbiorowości, jaka organizuje naszą chęć znalezienia się w zasięgu jej oddziaływania (klasa kreatywna; klasa próźniacza). Ustalenia dotyczące pojęcia polityczności dokonane przez Carla Schmitta, a także Chantal Mouffe, pozwoliły stwierdzić, że samo ludzkie dążenie nie ma charakteru bezalternatywnego, lecz staje się trwale uwikłane politycznie, co skutkuje tym, że każda kolejna decyzja ma nieuchronnie polityczny status. W związku z tym cechą wypracowanej gramatyki polityczności będzie nadal decyzja, jednak nie o relacji my/oni, lecz o konieczności ontologicznej samoidentyfikacji, jaka skutkuje próbą realizacji celów będących bezdyskusyjnie politycznymi. Konflikt, który był nieodzowną częścią antagonistycznego pojęcia polityczności nadal jest potencjalną ewentualnością, jednak jego rola ogranicza się do narzędzia identyfikacji, a nie dosłownej destrukcji.

Na gruncie epistemologicznym przyjęto strategię rozumiejącego naturalizmu. Miała posłużyć ona potwierdzeniu założeń, czyli wykazaniu, że wpisanie celów i intencji działań oraz zachowań społecznych w obszar oddziaływania klasy kreatywnej oraz klasy próźniaczej, skutkuje nadaniem tym ostatnim bezalternatywnej treści politycznej. Punktem wyjścia była teoria trzech światów Karla Poppera. Korzystając z jej założeń, umieszczono materię tego, co

polityczne w 2. (subiektywny świat doznań i procesów psychicznych) i 3. świecie (zobiektywizowane wytwory psychiki). Otrzymaliśmy w ten sposób oznaczone przez przeżycia naśladownicze cele oraz intencje działań podmiotów obu klas (Świat 2) oraz statystyczną obiektywizację i powtarzalność tych celów, a także intencji w formule klas w perspektywie ich **polityczności**, która jest odkrywana (Świat 3). Podstawą wnioskowania uczyniono więc wyjaśnianie, zestawiając ze sobą dwa jego rodzaje. Wyjaśnienie intencjonalne wskazuje na podjęcie decyzji, która jest wynikiem zestawienia celu i intencji jego osiągnięcia (bycie kreatywnym; bycie próżnującym). Z kolei wyjaśnienie funkcjonalne, to rozpoznanie przyczyn wejścia w obszar klas jako wyrazu konieczności identyfikacji i utożsamienia. Następnie połączono oba wspomniane poziomy w ramach tym razem wyjaśnienia integralnego, co pozwoliło przyjąć jednocześnie perspektywę motywacyjną oraz przyczynowość. Powodem wykorzystania naturalizmu było twierdzenie Johna Stuarta Milla o identyczności ludzkich zachowań i zjawisk przyrody w zakresie ich wyjaśnienia. Umożliwiło to sformułowanie następujących wniosków:

- 1) zachowania ludzi warunkowane są celem do jakiego zmierzają
- 2) ów cel staje się pewnym prawem w zakresie powtarzających się indywidualnych pragnień i sądów
- 3) pragnienia i sądy mieszczą się w obszarze statystycznie określonych średnich dążeń, ponieważ indywidualne motywacje powodują niewielkie odchylenia, częściowo się znosząc

Z kolei dzięki twierdzeniu J. A. Schumpetera, że człowiek kieruje się interesem własnym, to jest maksymalizacją użyteczności jednostki:

- 1) rozumiemy dlaczego nic w naszym świecie nie dzieje się bez przyczyny.

Drugą część orientacji epistemologicznej stanowi koncept socjologii rozumiejącej Maxa Webera, czyli sytuację utożsamienia ludzkiego działania z zachowaniem, w postaci zewnętrznego lub wewnętrznego czynu bądź zaniechania, przy jednoczesnym nadaniu mu subiektywnego sensu przez działającego lub ich wielość. W prezentowanym badaniu przyjąłem jednak rozdział działania i zachowania, na korzyść tego pierwszego, któremu pierwotnie możemy przypisać celowość, świadomość i namysł. Weber obok wyodrębnienia relacji działania/zachowania wskazywał wyraźnie na intencjonalny sens rozpoznawany przez podmiot sprawczy. Konstatując, działanie świadomego podmiotu nie może być pozbawione intencjonalnego sensu politycznego. Empatia poznawcza ograniczona jest zatem możliwością wcie-

lenia się w doświadczenia abstrakcyjnego podmiotu (potencjalność rozumienia decyzji i działań).

Podstawą metodologiczną samego badania było zaprezentowanie koncepcji modelu kontinuum kreatywności oraz próżnowania, jako potencjalnego celu dążeń jednostek, które w konsekwencji stają się celami politycznymi. W związku z wykorzystaniem dwóch autorskich teorii (Veblen, Florida) zastosowanie miała rozbudowana komparatystyka oraz elementy analizy jakościowej. Jednak największe znaczenie należy przypisać funkcjonalnemu modelowi teoretycznemu. Jednostka w przestrzeni społecznej nie tyle aplikuje, czy jest rekrutowana do określonej klasy, ile chodzi o równoczesną identyfikację własną oraz zewnętrzną kwalifikację, dokonywaną na podstawie oceny treści i formy życia jednostek. Te ostatnie posiadają zatem cele dążeń zarówno indywidualnych, jak i grupowych. W przypadku kreatywności mówimy o grupie – bycie pośród kreatywnych. Z kolei dla próżnujących jest to indywidualny status, gdzie grupa staje się niezbędnym elementem konsumpcji na pokaz. Pojęcia Próżnującego oraz Kreatywnego stały się w samym badaniu fundamentalnym punktem odniesienia dla podmiotu i jego rozwoju. Pierwszy oznaczał konsumenta rozwoju, drugi zaś jego producenta lub inicjatora. Sam rozwój określał zatem możliwość umiejscowienia siebie w pożądanym kontekście, a jego najszerszy zasięg to rzeczywistość polityczna. Pozostawiona została możliwość przechodzenia do klasy, jednak nie odbywa się to na zasadzie konwencjonalnego aktu włączenia. Oba typy stanowią jednocześnie ideały, posiadające cechy wspólne, ale mimo tego nie przenikają się wzajemnie. Owo kontinuum zakłada jednak postulat przesuwania się, a nie uśredniania oczekiwań twórczych bądź konsumpcyjnych.

Hipotez przyjętych w samym badaniu politologicznym nie można jednoznacznie zweryfikować czy falsyfikować. Stanowią one mimo wszystko cenne źródło uzupełniania naszego rozumienia zjawisk społecznych, których jesteśmy uczestnikiem, oraz istotną cechą obiektywnie obowiązującego problemu. Istnienie zjawisk politycznych sprowadzone zostało do identyfikacji kontekstu, w jakim możemy dopiero odkrywać ich istotę. Opisane hipotezy posłużyły jako narzędzie weryfikacji wiedzy o wpisaniu w obszar klasy kreatywnej i klasy próżniaczej celów i intencji działań oraz zachowań społecznych. Skutkuje to nadaniem im relevantnej treści politycznej. W ten sposób wyodrębniono zestaw 7 hipotez ogólnych i 1 hipotezy idiograficznej oraz jedną hipotezę pomocniczą, które zostały szczegółowo zaprezentowane i omówione w rozdziale drugim rozprawy:

- 1) Statystyczne dążenia ludzi mieszczą się między życiem nieprodukcyjnym (rentierskim) a korzystaniem z kreatywności.
- 2) Klasa próżniacza i klasa kreatywna reprezentują typy charakterów społecznych, warunkując wartość samych działań ludzi zobiektywizowanym statusem
- 3) W formule współczesnego państwa demokratycznego całość systemu instytucjonalnego nie będzie spełniać roli kreującej i inspirującej rozwój jednostek, lecz jedynie gwarantującej wypełnienie jego statutowych obowiązków
- 4) Rozwój jest pochodną własnych oraz zewnętrznych ocen w odniesieniu do możliwości zmiany swojej sytuacji
- 5) (pomocnicza): Każdemu rozwojowi towarzyszą obiektywne przeszkody i problemy, które skutkują chęcią utrzymania dotychczasowego stanu rzeczy. „Ucieczka od wolności”
- 6) Konieczność utożsamienia jest zaporą dla bezprecedensowego rozwoju jednostek. Wizja posttradycyjnych społeczeństw
- 7) Jednostka ma tendencje do pozostawania w bezruchu, choć jedynie ruch gwarantuje rozwój
- 8) Fałszywa świadomość dotyczy ocen wartościujących porządek instytucjonalny
- 9) (idiograficzna): W społeczeństwie polskim dominują postawy pasywnej adaptacji politycznej, często braku innowacyjnego myślenia, które jednak kompensowane są kreatywnym „dopasowaniem się” do istniejących warunków

Kolejne trzy rozdziały monografii stanowią opis i analizę przyjętych hipotez badawczych. Omówione zostały w nich zagadnienia oraz zjawiska polityczne będące efektem orientowania się jednostek na relację i aspirację do klasy kreatywnej i/lub klasy próżniaczej. Wśród nich wymienić należy:

- 1) przejście z optymalizacji grupowych na indywidualną efektywność – rolę egoizmu i indywidualizmu w polityce
- 2) inkluzję w obręb oddziaływania klas
- 3) pozorny antagonizm klas
- 4) identyfikację klas i przez klasy
- 5) materializm i postmaterializm klas
- 6) instytucjonalizm klas
- 7) ontologiczny algorytm klas

- 8) zjawisko układowienia
- 9) problem uznania i bycia uznanym
- 10) depolityzację i repolityzację klas
- 11) polityczną treść klasy różniaczej oraz kreatywnej
- 12) polityczną formę klasy różniaczej oraz kreatywnej

Wnioski i wyniki: Każde działanie w układzie społecznym posiada swój cel, a w rozpoznaniu intencjonalnym mieści się jego osiągnięcie. Zrozumieć można to pod postacią funkcji, które stanowią logiczną kontynuację stanu osiągniętego wcześniej. Oczywiście każdemu takiemu działaniu towarzyszy refleksja wyrażająca się oceną, stwierdzającą czy udało się osiągnąć maksymalną użyteczność. Wobec tego mamy do czynienia z następującymi po sobie fazami:

- 1) faza intencji – nasze pragnienie reprezentowane jest w przyjętej preferencji, a całość wyrażona jest stopniem użyteczności
- 2) faza skutku – wiąże się z naszym działaniem bądź zaniechaniem, dzięki czemu zyskujemy hipotetyczną korzyść
- 3) faza decyzji – pragnienie nie zostało zaspokojone w najwyższym możliwym stopniu, tak więc nasza preferencja wyznacza poziom spodziewanej użyteczności
- 4) faza użyteczności – podejmujemy kolejne działanie lub zaniechanie, ale ma ono już charakter nadania im treści politycznej, co ma służyć optymalizacji efektu
- 5) maksymalizacja użyteczności całkowitej – osiągnięcie stanu niemożliwego na poziomie powstrzymania się od tego, co polityczne.

Faza skutku to punkt początkowy działania bezalternatywnego, gdzie dopiero upolitycznienie treści i formy naszych decyzji pozwala osiągnąć więcej niż na poziomie konwencjonalnego rozpoznania cechy kreatywności czy różnowania. Kończy się to wejściem w obszar klas, co z założenia oznacza najwyższą formę materializacji desygnotu samego pojęcia prezentowanego typu. Udało się wykazać, że zestawiając ze sobą zależność przyczynowo-skutkową pochodzącą z nauk przyrodniczych oraz element intencji jako wyrazu celowego postępowania człowieka chcącego uzyskać korzyści, jakim przypisuje relewantny status, można uzyskać jednostkową użyteczność. Staje się ona jednak weryfikowalna dopiero po przeniesieniu treści na poziom choćby konwencjonalnej polityki, ponieważ wówczas możemy rozpoznać, czy nasze oczekiwania stanowią maksimum możliwości.

Indywidualny wkład w badania z zakresu teorii polityki: nowatorskie ujęcie problemu polityczności typów idealnych pozwoliło na określenie momentu inkluzji jednostek w obszar tego, co polityczne. Omawiana dychotomia kreatywność-próżnowanie wskutek uwikłania i uwarunkowania w polityczność wraz ze stosownymi konsekwencjami, pozwoliła na odkrycie efektów drugiego rzędu, gdzie nie następuje destrukcja zjawiska, lecz jego dalszy, uprzednio nie uwzględniony rozwój. Zaprezentowane dwa typy idealne stanowią współczesny rodzaj społecznych motywacji, jakim przypisuje się ponadprzeciętne znaczenie. Wynikiem prezentowanego badania jest jednak przekroczenie owych umownych (także standardowo upolitycznionych) kontekstów, gdzie bycie kreatywnym oraz rentierem sukcesu stanowi syntetyczny i skończony stan oczekiwany, ponieważ nadano mu uniwersalne znaczenie. Dopiero uwzględnienie cech politycznych każdego zjawiska, które jest społecznie pożądane, pozwala na osiągnięcie stanu zobiektywizowanego rozwoju. Ów możliwy będzie wyłącznie w symbiozie z tym, co polityczne. Polityczność jest więc naturą każdego skutecznego działania, a to ostatnie możliwe jest wyłącznie przy udziale innych ludzi. Decyzja o jego podjęciu nie musi opierać się na właściwym rozpoznaniu owej cechy, jednak zdolność do jej identyfikacji możliwa będzie już wyłącznie w stanie politycznym. Nasze decyzje wynikają wprost z celoworacjonalnego sensu, gdzie indywidualne motywacje wiązane są z przyczynami wchodzenia w określone role, jakie wymusza na nas obecność zewnętrznej wobec nas rzeczywistości, której cechy polityczne najmocniej na nas oddziałują. Istotnym wkładem we współczesne rozważania teoriopolityczne należy określić możliwość wykorzystania pojęcia polityczności do analizy kontekstów zachowań społecznych, jakie nie zostały optymalnie rozpoznane. Twierdzenie, że przypisywanie sobie cech rozwoju jednostkowego wypełnia dążenia jednostki do uznania, stanowi niepełny opis zjawiska społecznego. Dopiero nadanie mu formy politycznej pozwala na osiągnięcie optimum indywidualnego rozwoju, zarówno poprzez indywidualne jak i zbiorowe oczekiwania. Zrozumienie oraz wyjaśnienie tego stanu wymusza na jednostkach określone decyzje, ale umożliwia również realizację dowolnych twórczych postulatów poza konwencjonalnym obiegiem politycznym. Sama skuteczność zależeć będzie bezpośrednio od zdolności do uchwycenia treści tego, co polityczne. Nie zaś od podmiotów zewnętrznych wobec kreatywnych oraz próżnujących, których decyzjom uprzednio ulegali. Relewantność cechy politycznej zjawiska nie tylko nadaje nowy kontekst, ale również uświadamia jednostki i grupy, że są celem oddziaływania zewnętrznej wobec nich reprezentacji. Wówczas może nastąpić kreatywne wykorzystanie oraz konsumowanie polityczności, z uwzględnieniem subiektywnych oraz obiektywnych możliwości, co w konsekwencji decyduje o uzyskaniu maksy-

malnej użyteczności. Sam wkład w teorię polityczności przejawia się określeniem granic i kryteriów rozpoznania w zjawisku potencjału tego, co polityczne. Niemniej istotne są ustalenia, na mocy których podmiotowość polityczna nie może być odczytywana jako niezmienna forma ekspresji analogicznych cech, ponieważ w przypadku istnienia odmiennych motywacji, aspiracji czy skali aktywności, forma i treść służące osiągnięciu celu politycznego ulegają właściwej dekonstrukcji.

Zaprezentowana w książce koncepcja pozwala zrozumieć stopień uwikłania tradycyjnych podmiotów sprawczych: polityków, przywódców, myślicieli, ideologów, menadżerów czy rentierów. Z drugiej strony umożliwia dokonywanie ocen zachowań i działań zwyczajnych obywateli, które warunkowane są istnieniem stosownej tożsamości politycznej. Wykorzystaniem wyników przeprowadzonych badań można zainteresować przede wszystkim teoretyków i filozofów polityki. W ujęciu makroskopowym możliwe jest zmierzenie poziomu funkcjonalności polityki w wymiarze instytucjonalnym oraz skalę reprezentatywności politycznych treści w warunkach ścisłej jak i pośredniej instytucjonalizacji. Jednocześnie praca zawiera szereg odniesień do zasobów wiedzy humanistycznej oraz społecznej, tak więc koresponduje z badaniami etyków, psychologów, socjologów, badaczy zarządzania czy pedagogów, chcących analizować zależności pomiędzy typowymi ludzkimi predyspozycjami a postaciami społecznymi i rodzącymi się na tym tle konfliktami.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Moje zainteresowania badawcze ogniskują się wokół dwóch subdyscyplin politologii:

- zagadnień teorii polityki oraz polityczności;
- teorii nauki i metodologii badań politologicznych.

Omówione poniżej artykuły zostały uszeregowane w sposób prezentujący kolejne fazy i przełomy w moich dociekaniach teoretycznych, w ten sposób można uznać je za integralne osiągnięcia naukowe. Przechodzę w nich od poziomu metarefleksji do ściśle teoretycznych zagadnień. Zaprezentowane rozważania stanowią treść służącą do badania dynamicznej struktury zjawisk politycznych i jako takie posiadają wartość polemiczną, a przede wszystkim prezentują nowe ustalenia teoriopolityczne.

5.1 Teoria polityki i polityczności

- *Od odkrywania polityczności do jej wzbudzania. Sposoby identyfikowania tego, co jest oraz nie jest polityczne, [w:] W poszukiwaniu polityczności, red. E. Jurga-Wosik, S. Paczos, R. Rosicki, Poznań 2014, s. 21-33. (ISBN: 9788362907557)*

Artykuł zawiera analizę instytucjonalnego oraz nieinstytucjonalnego wymiaru polityki. Zjawiska polityczne wymagają odrębnej analizy teoretycznej, kiedy odnosimy się do istoty tego, co polityczne. Problem zazwyczaj polega na silnie sformalizowanych próbach zdefiniowania polityczności, podczas gdy jawi się ona jako zespół rozmaitych znaczeń. Same odseparowanie polityki od polityczności staje się niepotrzebne, bowiem rozróżnienie pojęć opiera się na badaniu kontekstu, czy interpretacji treści, które wykorzystywane są na poziomie rozumienia zjawiska. W takiej sytuacji powinnością teoretyka polityki staje się badanie tego, co jest i nie jest polityczne oraz szerzej tego, co będzie pozornie lub potencjalnie polityczne. To rozróżnienie umożliwia analizowanie cech zjawisk społecznych, którym nadaje się polityczną wartość. Podstawą rozważań stała się analiza instytucjonalnych oraz pozainstytucjonalnych zachowań politycznych.

- Antypody polityki i apolityczności. Dlaczego oczekiwania polityków oraz społeczeństwa tak bardzo się ze sobą rozmiągają?, „Studia Politologiczne”: Polityczność i polityka w refleksji teoriopolitycznej .- 2015, vol. 37, s. 231-256. (ISSN 1640-8888); CEJSH - The Central European Journal of Social Sciences and Humanities

Słowa kluczowe: *implementation needs, luka polityczna, political gap, politics grassroots, polityczność, the political, zakorzenie polityki, zaspokojenie potrzeb* (pkt: 13)

W artykule analizuję rozłam jaki dokonuje się pomiędzy podmiotami życia politycznego. Postępuje on wraz z rosnącą niezdolnością decydentów do rozwiązywania narastających problemów społecznych. Utrwała się podział pomiędzy zawodowymi politykami a społeczeństwem, a wzajemne oczekiwania coraz radykalniej się od siebie różnią. Politycy w sytuacji braku możliwości i/lub zdolności do realizacji wielkich idei politycznych, przenoszą własną aktywność na realizowanie bieżących potrzeb, tak aby zadowolić przede wszystkim biorców polityczności. Skutkuje to powstawaniem ruchów oddolnych (*grassroots politics*), które stają się zdolne do artykulacji i organizowania się wokół nowej tożsamości politycznej. W konsekwencji podział staje się coraz bardziej dysfunkcyjny, gdyż ludzie zdolni są do odkrywania tego, co polityczne, natomiast politycy starają się ograniczać treści, jakich nie da się przetłumaczyć na język konwencjonalnej debaty politycznej. Ten ostatni pełen jest nadmiernie ekspresyjnych wypowiedzi, a sami politycy nagminnie stosują pojęcia, które nie wypełniają należycie treści podjętych w debatach.

- Polityzacja i polityczność współczesnej narracji religijnej, [w:] *Polityka jako wyraz lub następstwo religijności*, (Seria: Politologia religii) red. R. Michalak, Zielona Góra 2015, s. 359-371. (ISBN: 9788362352258).

Tekst artykułu nawiązuje do kategorii teologii politycznej w ujęciu Carla Schmitta. Polityczność była więc dla Schmitta sytuacją wyjątkową, niejako transcendującą. Zastosowanie tego pojęcia przez politologów przekracza wolicjonalną potrzebę uznawania ich nauki jako dosłownie empirycznej. Polityczność dzieje się często pozaempirycznie, w rozumieniu niemożliwości obserwacji tego procesu żadnymi prostymi, dostępnymi narzędziami. Oczywiście sekularyzacja pojęć teologicznych i przeniesienie ich na grunt nauki o polityce stanowi klucz do zrozumienia treści politycznych, jednak nie dla każdego badacza oraz nie w całości. Stąd pojawiła się obiektywna potrzeba wykorzystania religijności jako zjawiska podlegającego prostemu opisowi, wraz z jego analogicznym wykorzystaniem w konwencjonalnej polityce. Posłużenie się przykładem polskiego życia politycznego, poddanego analizie, jest zasadne właśnie z powodu niestandardowego poziomu religijności polskiego konserwatywnego społeczeństwa. Wpływ religii, przede wszystkim rzymskokatolickiej, choć ma tak widoczne oznaki, to jednak w przeważającej części podlega ona procesowi standardowego upolitycznienia (polityzacji), rzadziej zaś transkrypcji na język tego, co polityczne. Bierze się to przede wszystkim z faktu, że statystyczna religijność w Polsce abstrahuje od założeń teologii, tak jak standardowa polityczność nie rozumie często istoty teologii politycznej. Wykorzystanie polityczności, zwłaszcza w ujęciu relacji wróg-sojusznik pozwoliła przeanalizować elementy współczesnej narracji religijnej.

- "Zarządzanie ryzykiem opuszczania pociągu w trakcie biegu" - jeszcze bardziej polityczna integracja czy dezintegracja europejska?, „Studia Europejskie” 2015, nr 2 (74), s. 195-209, (ISSN 1428-149X); CEEOL - Central and Eastern European Online Library, CEJSH - The Central European Journal of Social Sciences and Humanities, Index Copernicus
Słowa kluczowe: Asymmetric Power, European didintegration, European integration, asymetria władzy, deficyt demokracji, democracy deficit, dezintegracja europejska, europejskość, integracja europejska, polityczność, the Europeanism, the political; (pkt: 12)

W tekście poddano analizie aktualny poziom procesów integracyjnych oraz dezintegracyjnych w Unii Europejskiej. Postępujący stan uwzględniania tożsamości konstytuujących grupy pozwolił konstruować ich członkom domykające się organizacje polityczne. W tym ujęciu europejskość wskutek instytucjonalnych procesów odpolitycznienia rzeczywistości unijnej stała się synonimem pojęcia polityczności. Nowe grupy polityczne, takiej jak PEGIDA, wykorzystywały prawo do budowania zrzeszeń politycznych poprzez aneksję haseł, jakie w błędnym przekonaniu unijnych mocodawców, nie posiadały potencjału integracyjnego (tożsamość europejska). Deficyty demokracji, będące podstawą opisu procesów decyzyjnych w UE, nie

uwzględniały innej formy politycznej ekspresji, chętnie wykorzystywanej przez społeczeństwa europejskie. Tworzy się w ten sposób sytuacja, którą z pozycji dominujących w Europie dyskursów, można określić mianem „niechcianej i niespodziewanej integracji”.

5.2 Teoria nauki i metodologia badań politologicznych

- *About truth that does not want to be synonymous with rationale. Is methodology irrelevant for political scientists?*, [w:] *Between Western and Eastern Europe. Political studies: past and the present*, eds. S. Dudra, P. Pochyły, Chicago 2015, s. 177-192. (ISBN: 9780692585610).

Politologia jako dyscyplina nauk społecznych uprawiana bywa w sposób metodologicznie niekonsekwentny, względnie ignorujący założenia charakterystyczne dla teorii nauki. Często czasopiśmiennictwo naukowe charakteryzuje się niskim wykorzystaniem założeń metodologicznych lub stosowane są one w sposób mechaniczny i bezrefleksyjny. Kategorie wyjaśniania oraz rozumienia w polskiej politologii odnoszą się często do intuicyjnego i potocznego znaczenia tych terminów, co wpływa na jakość i wartość samych rezultatów badań. Zasadne byłoby sądzenie, że metodologia ma charakter irrelewantny dla samych politologów, ponieważ kiedy z góry zakłada się rezultat dociekań, wówczas prowadzona narracja ma wskazywać wyłącznie na punkty zbieżne z własnymi przekonaniem. Sama metodologia ma istotne znaczenie dla rozumienia i wyjaśniania zjawisk politycznych nie tylko dla naukowców, ale po podstawowym przyswojeniu sobie jej zasad przez podmioty polityki, mogą one regulować zachowania i działania polityczne, które są nadmiernie ekspresyjne z racji nadpodaży potocznych sądów o polityce. W artykule zaprezentowano relację pomiędzy poszukiwaniem naukowej prawdy o zjawiskach politycznych a wpływaniem na nie przesądów i indywidualnych racji.

- *Koincydencja jako alternatywa dla "krytycznego racjonalizmu Poppera"*, „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne”, 2010, vol. 26, s. 22-31; (ISSN 1505-2192); BazHum, Index Copernicus. (pkt: 9)

- *The Possibilities of Employing the Paradigm of Coincidence in Contemporary Political Science Research*, „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne”, 2011, vol. 30, s. 50-63; (ISSN 1505-2192); BazHum, Index Copernicus.

Słowa kluczowe: coincidence, critical rationalism, empirical methodology, meta-activity, paradigm, (pkt: 7)

Oba artykuły stanowią próbę transkrypcji założeń krytycznego racjonalizmu Karla R. Poppera na język wnioskowania politologicznego. Na marginesie rozważań Poppera, odwołując się do ustaleń Artura Schopenhauera, możliwe było zastąpienie popperowskiego postulatu po-

szukiwania uniwersalnych generalizacji, pluralistyczną koncepcją koincydencji. W związku z tym każdy paradygmat obowiązujący w naukach społecznych bywa mniej lub bardziej funkcjonalny, jednocześnie nie ulegając całkowitej falsyfikacji i odrzuceniu. Koincydencja wyjaśnień oznacza zatem współwystępowanie twierdzeń, które mogą precyzyjniej wyjaśniać badane zjawisko społeczne czy polityczne, lub zaledwie jego fragment, jednak w sposób uszczegółowiony, wykorzystując cały zakres wiedzy dostępnej w naukowym obiegu. Koincydencja nie może być rozumiana jako konwergencja, ponieważ ta pierwsza nie formułuje punktów przecięcia się wyjaśnień, które jedynie wspólnie tłumaczą to samo zjawisko, jednocześnie wzajemnie siebie nie przenikają. Wykluczyć należy również jedność miejsca i czasu, dlatego, że sednem tak rozumianego paradygmatu nie jest konfrontacja wyjaśnień, lecz jedynie ich autonomiczne pogłębianie w wybranych obszarach.

- *Politolog w "sporze" z metodą. Quasi-badacz a quasi-ekspert*, „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne”, 2013, vol. 39, s. 9-20; (ISSN 1505-2192); BazHum, Index Copernicus. (pkt: 7)

Metodologia badań politologicznych poddana została w artykule metarefleksji. Poprzez zaprezentowanie potencjalnych poziomów sporu badacza z metodą, odniosłem się do głośnego postulatu demarkacji badań politologicznych oraz wyznaczenia przedmiotu poznania samej politologii. Polityka, którą szereg badaczy uznaje za podstawę swoich naukowych dociekań, często miesza ze sobą konteksty potoczne z poznawczymi. Wówczas politolodzy w niewidoczny dla siebie sposób przesuwają się z pozycji naukowych na eksperckie. Tempo analiz politycznych, wymuszanych zwłaszcza przez media oraz ich niewątpliwa atrakcyjność, bywa zachętą dla badaczy do dosłownego przenoszenia ich na grunt nauki. Mechaniczne stosowanie zestawu metod w politologii doprowadza do sytuacji, gdzie użycie kilku z nich, przy niezachwianej pewności, niezawodnie zmienia naukową spekulację w twierdzenie. Prawda staje się często funkcją pobieżnych obserwacji, co skutecznie ogranicza postęp naukowy w politologii.

- *Metateoretyczna analiza arkusza recenzyjnego czasopisma indeksowanego "Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne"*, „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne”, 2015, vol. 47, s. 43-62. (ISSN 1505-2192); BazHum, Index Copernicus; DOI: 10.15804/Athena.2015.47.03
Słowa kluczowe: journals of political science, metatheoretical evaluation, metatheory, parametrization, political science; (pkt: 14)

Artykuł ten dotyczy metateoretycznych konsekwencji funkcjonowania arkusza recenzyjnego czasopisma naukowego, które podlega indeksacji oraz parametryzacji. Punktem wyjścia dla moich rozważań było stwierdzenie, że sam akt recenzji tekstu naukowego nie stanowi wyłącznie zabiegu o charakterze czysto ewaluacyjnym. Każdy recenzent reprezentuje bowiem utrwalone praktyki teoretyczne, indywidualnie decydując o wyrażonym liczbowo przyznaniu kategorii „istotnego wkładu w naukę”. Co więcej może próbować narzucić określoną strategię kognitywną, co teoretycznie może doprowadzać do doktrynalnego traktowania samego poznania naukowego. Dowolne pytanie kwestionariusza recenzyjnego zawiera następne odniesienia, a te powinny być uwzględniane przez recenzentów, choć nie są *explicite* wyrażone w pytaniach. Recenzowana jest nie tylko kwalifikacja metodologiczna autora, ale tym razem *implicite* wskazana afiliacja kognitywna. Artykuł zawiera cały katalog odniesień metateoretycznych, co pozwala twierdzić, że sam proces recenzyjny skupi się w przyszłości na propagowaniu założeń poznawczych politologii, nie zaś na funkcji czysto pedagogicznej. Statystyczne oczekiwania metodologiczne przyjmują zewnętrznie postać imperatywu. Nie oznacza to, że należałoby z nich rezygnować, lecz jedynie wskazują one, że dosłowne stosowanie może preparować ich znaczenie.

Indeks cytowań:

Query date: 2016-05-19

- h-index: 1
- Papers: 3
- Citations: 2
- Years: 7

5.3 Udział w konferencjach naukowych oraz wystąpienia.

22-24 września 2009 – Warszawa, UW, I Kongres Politologii.

12 maja 2010 Poznań, UAM, „Ogólnopolska konferencja naukowa - Czym jest teoria w politologii?”

16 września 2010 – UJ; Kraków, „Podejścia badawcze i metodologie w nauce o polityce”: „Koincydencja wyjaśnień jako alternatywa dla krytycznego racjonalizmu Karla R. Poppera”.

19-21 września 2012 – Poznań, UAM, II Kongres Politologii: "Politolog w sporze z metodą. Quasi-badacz czy quasi-ekspert?"

6 grudnia 2013 – Warszawa, INPiD UW – „Niedemokratyczne konsekwencje demokratycznych wyborów”.

7-8 kwietnia 2014 – Mądralin/k. Warszawy, UW, „Ogólnopolska Konferencja Uniwersyteckich Zakładów Teorii Polityki: dokonania i wyzwania stojące przed teorią polityki w Polsce” – „Antypody polityki i apolityczności”

2 czerwca 2014 Zielona Góra – Uniwersytet Zielonogórski - „OKRĄGLY STÓŁ. MIEJSCE W HISTORII, MITOLOGII POLITYCZNEJ I ŚWIADOMOŚCI POLAKÓW” – „Okragły stół – demokracja performatywna”

18-20 września 2014 Warszawa, UW – I Ogólnopolski Kongres Europeistyki – „Idea i praktyka *governance* a suwerenność narodowa i demokratyczna (ludowa)”

18-19 maja 2015 roku Jurata, UG, „Ogólnopolska Konferencja Uniwersyteckich Zakładów Teorii Polityki - Teoria polityki wobec wyzwań współczesności” – „Relewantność przedmiotu poznania politologii”.

10-11 czerwca 2015 roku Bydgoszcz, UKW, „Propaganda lęku w XXI wieku. Pomiędzy teorią a praktyką polityczną”: „Instytucjonalizacja strachu wobec islamizacji”.

17-20 czerwca 2015, Gdynia, AMW, „IV Międzynarodowy Kongres Religioznawczy – Religia w społeczno-polityczne przemiany współczesnego świata”. – „Polityzacja i polityczność współczesnej narracji religijnej”.

11-12 maja 2016 Lublin, UMCS, „Nowe ruchy społeczne” – „Konserwatywny Twitter – wirtualny ruch obywatelski i rzeczywisty skutek polityczny”

16-17 maja 2016 Wrocław - Ogólnopolska Konferencja Uniwersyteckich Zakładów Teorii Polityki – Konflikt polityczny w refleksji teoriopolitycznej” .

5.4 Informacje o odbytych stażach naukowych i projektach badawczych

Odbyłem dwa tygodniowe staże (październik 2011 i 2013) w Parlamencie Europejskim oraz Komitecie Regionów i Europejskim Komitecie Ekonomiczno-Społecznym w Brukseli, organizowane przez Instytut Konsultantów Europejskich w Kaliszu.

Uczestniczyłem w dwóch ogólnopolskich projektach badawczych w zakresie politologii religii Pracowni Badań nad Mniejszościami Narodowymi i Etnicznymi Instytut Politologii UZ, :

- 1) Religijne determinanty polityki (2014)
- 2) Polityka jako wyraz lub następstwo religijności (2015)

Obecnie uczestniczę w 3 projekcie: Implementacja zasad religijnych w sferze politycznej.

W 2013 roku brałem udział w ogólnopolskim projekcie badawczym „Polityczność”, organizowanym przez WNPID UAM, którego efektem była książka wydana w roku 2014.

5.5 Udział w kolegiach redakcyjnych czasopism naukowych i organizacjach naukowych.

- Od kwietnia 2010 roku - redaktor tematyczny czasopisma naukowego „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne” – Dział metodologia i teoria polityki – indeksowane – 14 pkt.

- Od 2012 roku - redaktor tematyczny czasopisma naukowego „Przegląd Narodowościowy = Review of Nationalities” – teoria tożsamości narodowych, kulturowych i etnicznych, antropologia polityki, integracja europejska indeksowane – 6 pkt.

Recenzowałem teksty dla dwóch czasopism naukowych: „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne” oraz „Pogranicze. Polish Borderline Studies”.

Od roku 2010 pełniłem w dwóch kadencjach funkcję wiceprezesa Oddziału Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych w Zielonej Górze.

6. Omówienie osiągnięć dydaktycznych i organizacyjnych

6.1 Osiągnięcia dydaktyczne

Po obronie doktoratu zostałem w lutym 2010 roku zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Politologii Uniwersytetu Zielonogórskiego. W ramach obowiązków dydaktycznych prowadziłem w formie wykładów oraz ćwiczeń następujące przedmioty:

- Metodologia badań politologicznych
- Teoria polityki
- Współczesne koncepcje integracji europejskiej
- Integracja europejska
- Antropologia polityki
- Prognozowanie polityczne
- Teorie aksjologii politycznych
- Decydowanie polityczne
- Metody oddziaływań politycznych
- Myślenie polityczne
- Wprowadzenie do studiów politologicznych
- Polityka a film
- Systemy medialne w Polsce i na świecie

- Proseminarium licencjackie
- Seminarium licencjackie

Od 2011 roku byłem promotorem 70 licencjatów na studiach stacjonarnych oraz niestacjonarnych. Recenzowałem ponad 200 prac licencjackich oraz magisterskich.

Od roku 2013 sprawuję opiekę naukową nad kołem naukowym studentów i doktorantów w Instytucie Politologii UZ „Audiatur et altera pars”.

6.2 Osiągnięcia organizacyjne

Najważniejszym osiągnięciem organizacyjnym jest objęcie od 1 października 2014 stanowiska Zastępcy Dyrektora Instytutu Politologii Uniwersytetu Zielonogórskiego ds. dydaktycznych. W ramach pełnionej funkcji odpowiadałem za dostosowanie programu studiów politologicznych pierwszego i drugiego stopnia do zasad Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego. Opracowałem projekt i plan studiów uwzględniający wprowadzenie efektów kształcenia w zakresie wiedzy, umiejętności oraz kompetencji społecznych. Sprawuję nadzór nad procesem dydaktycznym w Instytucie Politologii UZ, ze szczególnym uwzględnieniem obciążeń i ocen okresowych pracowników oraz zarządzania procesem studiowania. Ponadto opiniuję wnioski dotyczące indywidualnej organizacji studiów oraz różnic programowych w przypadku wznowień studiowania. Odpowiadam także za promocję studiów w Instytucie Politologii oraz reprezentuję go w odniesieniu do ww. spraw w kontaktach z interesariuszami zewnętrznymi, jak również w relacjach z mediami. Zarządzałem promocją pionierskiego w Polsce projektu „Politologia 40plus”, który odniósł sukces rekrutacyjny, co zostało odnotowane i prezentowane przez największe media ogólnopolskie („Gazeta Wyborcza”, TVP, „Wprost”) oraz naśladowane w innych ośrodkach uniwersyteckich w Polsce.

Opracowałem projekty i całościowe programy studiów pierwszego stopnia w zakresie Polityki Publicznej (pozytywna procedura w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego i w Polskiej Komisji Akredytacyjnej - 2014) oraz Stosunków Międzykulturowych (2016), a także koncepcję wydziałowych studiów podyplomowych: Dziennikarstwo i Rynek Medialny (2013).

W roku 2015 otrzymałem od JM Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego Nagrodę Indywidualną II stopnia za osiągnięcia organizacyjne.

W latach 2012-2016 byłem członkiem Rady Instytutu Politologii UZ oraz Rady Wydziału Humanistycznego UZ.

Od roku 2012 jestem członkiem Komisji ds. Jakości Kształcenia na Wydziale Humanistycznym oraz Zespołu ds. Ewaluacji Jakości Kształcenia. W związku z działalnością ww. podmiotów otrzymałem dwukrotnie od JM Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego nagrodę zespołową za osiągnięcia organizacyjne, w 2012 roku II stopnia i w 2015 I stopnia.

Zorganizowałem w Instytucie Politologii UZ trzy konferencje naukowe, w ramach których pełniłem funkcję kierownika organizacyjnego:

- 10-11 maja 2011 – „Aspekty metodologiczne oraz teoretyczne w subdyscyplinach politologii”.

- 8-9 maja 2012 - "Polskie elity: mechanizmy i rezultaty wyłaniania się elit w społeczeństwie postkomunistycznym."

- 4-5 maja 2015 – „¿Adónde vas, España? Situación política en España en el cruce del XX y XXI siglo”.

6.3 Działalność popularyzująca naukę

W roku 2012 przygotowałem dla organizacji „Pracodawcy RP” wydany drukiem, merytoryczny przewodnik „Jak poruszać się po Unii Europejskiej”.

7 grudnia 2012 roku w Warszawie wziąłem udział w III Seminarium Ekspertskim zorganizowanym przez Instytut Konsultantów Europejskich: „Jak rozmawiać z Schumanem?”, gdzie wygłosiłem wykład „Jaka przyszłość przed Unią Europejską w świetle kryzysu politycznego i gospodarczego?”.

25-27 lutego 2013 roku w Uniejowie uczestniczyłem w konsultacjach na temat utworzenia klastra edukacyjnego „Obywatelska polityka edukacyjna w działaniu”.

Kilkukrotnie uczestniczyłem w projektach edukacyjnych organizowanych przez Liceum Ogólnokształcące w Gubinie (Akademia Wiedzy o Świecie Współczesnym), Liceum Ogólnokształcące w Szprotawie (Obywatele Obywatelom), Licea Ogólnokształcące w Bolesławcu (Polityka publiczna) oraz Regionalny Ośrodek Debaty Międzynarodowej w Zielonej Górze, gdzie prowadziłem dla uczniów szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych szkolenia w zakresie edukacji obywatelskiej i partycypacji.

W marcu 2015 roku przygotowałem dla Instytutu Obywatelskiego analizę pt. „Lubuska scena polityczna dziś i jutro”.

Jestem stałym komentatorem politycznym Polskiego Radia Zachód, TVP Gorzów, Radia Index, a także ogólnopolskich portali informacyjnych. Komentowałem kampanie wyborcze oraz debaty prezydenckie dla ogólnopolskich dzienników, portalu Wirtualna Polska, Polskiego Radia, TVP oraz TVN24. Łącznie ponad 500 wystąpień w mediach regionalnych oraz ogólnopolskich.

23.05.2016

Grzegorz Węgrzyn